

Sygn. akt VIII U2164/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Lucyna Stąsik-Żmudziak

Protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2016 roku w Lublinie

sprawy P. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do emerytury

na skutek odwołań P. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 16 października 2015 roku znak (...)

z dnia 18 listopada 2015 roku znak (...)

I. zmienia zaskarżone decyzje i ustala P. K. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 1 września 2015 roku;

II. stwierdza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie prawa do świadczenia w terminie.

Sygn. akt VIII U 2164/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 października 2015 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił P. K. prawa do emerytury na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 748) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 ze zm.). W uzasadnieniu organ emerytalny wskazał, iż odmawia ustalenia prawa do emerytury z uwagi na to, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze.

ZUS podał, że nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w B. od 01.08.1984r. do 31.03.1993r. (8lat i 8 miesięcy) ponieważ stanowisko wskazane w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych – kierowca samochodu ciężarowego pow.3,5 tony) jest rozbieżne ze stanowiskiem wskazanym przez zakład pracy w świadectwie pracy z 30.04.2001r. (kierowca, robotnik gospodarczy) (decyzja – k. 14 akta emerytalne).

Decyzją z dnia 18 listopada 2015 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. ponownie odmówił P. K. prawa do emerytury z uwagi na to, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze, przy czym ZUS podał, że nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w B. od 09.02.1977r. do 31.03.1993r. (16 lat, 1 miesiąc i 20 dni) ponieważ stanowisko wskazane w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych – kierowca samochodu ciężarowego pow.3,5 tony) jest rozbieżne ze stanowiskiem wskazanym przez zakład pracy w świadectwie pracy z 30.04.2001r. (kierowca, robotnik gospodarczy) (decyzja – k. ... a.e.).

Odwołania od tych decyzji wniósł P. K., który wnosił o ich zmianę i ustalenie prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołań skarżący wskazał, iż posiada staż pracy w warunkach szczególnych wynoszący w okresie od 09.02.1977r. do 31.03.1984r. i od 01.08.1984r. do 31.03.1993r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Podał, że zatrudniony był w (...) w B. od 09.02.1977r. do 30.04.2001 roku, z tym że od początku zatrudnienia pracował na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, przy czym w okresie tego zatrudnienia 01.04.1984r. do 31.07.1984r. w ramach porozumienia zakładów pracy był skierowany do pracy na stanowisku kierowcy ciągnika do (...) w S., następnie powrócił do macierzystego zakładu na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego a dopiero od 01.04.1993r. powierzono mu stanowisko robotnika gospodarczego, które pełnił do końca zatrudnienia (odwołania – k. 2 i 18 akta sądowe).

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wnosił o ich oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w treści zaskarżonych decyzji. (k. 4-5 i 20-21a.s.).

Sąd obydwa odwołania połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. (k. 38vas)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje.

P. K. urodzony (...), w dniu 23 września 2015 roku złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł oświadczenie, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz że nie pozostaje w zatrudnieniu. (wniosek o emeryturę - k. 123 a.e).

W aktach związanych z ubieganiem się rentę znajdowały się m.in. świadectwo z (...) w B. z 30.04.2001r. , z którego wynikało, że wnioskodawca był zatrudniony u w/w w okresie od 09.02.1977r. do 30.04.2001r. na stanowiskach kierowcy i robotnika gospodarczego. (k. 4 lub 41ae) Oprócz tego akta zawierały świadectwo z (...) w B. z 31.03.1984r. obejmujące częściowo okres zatrudnienia w tym (...), a mianowicie okres od 09.02.1977r. do 31.03.1984r. na stanowisku kierowcy, ostatnio kierowcy (...) (k.39ae)

Z kolei w aktach kapitałowych znajdowało się świadectwo z (...) w B. z 20.12.2000r. wskazujące, że wnioskodawca pracował w (...) na stanowisku kierowcy samochodu (...) w okresie od 09.02.1977r. do 31.03.1984r. (k.6ak)

Było tam także świadectwo z(...) w S. o zatrudnieniu od 01.04.1984r. do 31.07.1984r. jako operator (...). (k.7ak)

Akta rentowe zawierały sprostowanie świadectwa pracy w (...)

Wnioskodawca w toku postępowania dołączył świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 23.10.2009r. z (...) w B., z którego wynikało, że będąc zatrudnionym w (...) w okresie od 01.08.1984r. do 31.03.1993r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 t. (k. 44ae)

Na podstawie dokumentów oraz ustaleń dokonanych w wyniku przeprowadzonego postępowania organ rentowy skarżoną decyzją z dnia 16.10.2015 roku przyjął wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 25 lat okresów składkowych i uzupełniających. Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy żadnych okresów pracy w warunkach szczególnych gdyż nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w B. od 01.08.1984r. do 31.03.1993r. (8 lat i 8 miesięcy) ponieważ uznał, że stanowisko wskazane w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych – kierowca samochodu

ciężarowego pow.3,5 tony) jest rozbieżne ze stanowiskiem wskazanym przez zakład pracy w świadectwie pracy z 30.04.2001r. (kierowca, robotnik gospodarczy)

Następnie po wniesieniu odwołania od pierwszej decyzji, przyjmując, że jest to wniosek z 09.11.2015r, nie zaliczył również do warunków szczególnych także okresu zatrudnienia w (...) w B. od 09.02.1997r. z tych samych przyczyn i wydał drugą zaskarżoną decyzję odmawiając prawa do emerytury.

Bezsporne było, że wnioskodawca w kwietniu 2014r. osiągnął 60 lat, nie należy do OFE, udowodnił wymagane 25 lat okresów ubezpieczeniowych.

P. K. posiadający od października 1975 roku prawo jazdy kategorii B i C i doświadczenie jako kierowca samochodowy w związku z zatrudnieniem w (...) w D. został z dniem 09.02.1977r. został zatrudniony w Gminnej Spółdzielni (...) w B., początkowo na 2 tygodniowy okres próbny a następnie na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisko kierowcy w dziale transportu. Zajmował się zaopatrzeniem, dowoził do(...) różnego rodzaju towary tak spożywcze jak i przemysłowe. Powierzono mu kierowanie samochodem, nazywanym L.. Była to potoczna nazwa (...) o ciężarze całkowitym 5500kg. Był to samochód ciężarowy, nabyty od wojska z demobilu, oplandekowany typu furgon. Samochód był starego typu, bardzo ciężki w prowadzeniu. Wbrew swojej potocznej nazwie nie miał nic wspólnego z produkowanymi w późniejszym okresie w (...) w L. samochodami typu Ż. 'L.' o znacznie mniejszym ciężarze właściwym. Prowadzony przez wnioskodawcę samochód ciężarowy był przystosowany do przewożenia towarów, którymi handlował (...). Wnioskodawca przywoził towary z hurtowni, od producentów, rozwoził je po sklepach. Wywoził opakowania, palety. Z tytułu prowadzenia tego pojazdu, którego ciężar właściwy przekraczał 3,5 tony był uprawniony m.in. do dodatku za rodzaj prowadzonego pojazdu. Samochodem tym kierował do 31.03.1984 roku.

W okresie od 01.04.1984r. do 31.07.1984r. w drodze porozumienia stron wnioskodawca wykonywał pracę na rzecz (...)w S. jako kierowca ciągnika Białoruś.

Od 01.08.1984r. wnioskodawca powrócił do pracy w (...) w B.. Ponownie został zatrudniony na stanowisku kierowcy (...), o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Nadal zajmował się zaopatrzeniem(...). Każdego dnia otrzymywał inną dyspozycję wyjazdu. W dalszym ciągu przewoził towary spożywcze i przemysłowe. Woził wszystko to co skupował i sprzedawał (...). Z reguły jeździł po terenie województwa (...) ale zdarzały się wyjazdy dalsze, po całym kraju. Po pewnym czasie powierzono mu (...) a następnie J.. Obydwa samochody miały ciężar całkowity znacznie przekraczający 3,5 tony. Były to samochody o ładowności kilkunastu ton. Wnioskodawca woził nimi zboże, materiały budowlane. Od stycznia 1991 roku posiadał prawo jazdy uprawniające go do kierowania samochodami ciężarowymi z przyczepami. Nigdy nie kierował samochodami poniżej 3,5 t.

Prowadzenie powierzonych pojazdów ciężarowych nie było łatwe, zwłaszcza gdy samochody były załadowane. Należało jeździć ostrożnie, samochody były duże gabarytowo, trzęsły, nie było wyciszenia, wspomagania, była głośniejsza praca silnika. Na kierowcy ciążyła duża odpowiedzialność, praca wymagała koncentracji a z uwagi na częste jej wykonywanie w godzinach nadliczbowych bardzo obciążała fizycznie.

Pracę kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym przekraczającym 3,5 tony wnioskodawca wykonywał do 31.03.1993roku.

Z uwagi na trudności jakie pojawiły się na rynku i stopniowy upadek(...) wnioskodawcy od 01.04.1993 roku powierzono stanowisko robotnika gospodarczego, którą wykonywał do końca zatrudnienia w 2001 roku.

Wnioskodawcy wydano świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Jest to nie tylko świadectwo dołączone do akt rentowych ale znajdują się one także w archiwalnych aktach osobowych wnioskodawcy, będących w dyspozycji Sądu. Ze świadectw tych wynika, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze wykonywał pracę w (...) w B. w warunkach szczególnych jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w okresie od 09.02.1977r. do 31.03.1984r. i od 01.08.1984r. do 31.03.1993r. Ewidentnie z akt osobowych wynika, że dopiero od 01.04.1993roku pracował w (...) jako robotnik gospodarczy do końca zatrudnienia, o czym świadczą od tej daty

kolejne angaże regulujące warunki płacowe. Cały zaś poprzedzający okres zatrudnienia związany jest pracą kierowcy samochodu ciężarowego pracującego w dziale transportu, zajmującego się zaopatrzeniem GS.

(zeznania wnioskodawcy – k. 38v w zw. k.56v i 58va.s., zeznania świadka S. A. – k. 57-57 v. a.s., zeznania świadka J. G. k.57v – k. 58. a.s., akta osobowe k. 31 i 45 as).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania złożone przez wnioskodawcę uznając je za jasne, pełne, logiczne, spójne z zeznaniami świadków oraz analizą dowodów w postaci dokumentów, w szczególności z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych skarżącego.

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. Byli oni jego współpracownikami w omówionych okresach zatrudnienia i mieli bezpośredni wgląd i styczność z wykonywanymi przez niego czynnościami. J. G. pracuje nadal w Spółdzielni, pracę wykonywał na różnych stanowiskach, w tym był kierownikiem transportu, zaopatrzenia i magazynierem zbożowym. Był okres kiedy był bezpośrednim przełożonym wnioskodawcy i wydawał mu polecenia wyjazdu oraz rozliczał z powierzonych zadań. W pełni potwierdził, że w okresie jego zatrudnienia wnioskodawca był kierowcą samochodu ciężarowego, przewożącego ładunki o znacznym ciężarze. Wiedział też znając okoliczności funkcjonowania Spółdzielni jakimi samochodami kierował wnioskodawca w pierwszych latach swojego zatrudnienia. Wyjaśnił Sądowi wątpliwości związane z kierowaniem samochodem zwanym (...) i z całym przekonaniem twierdził, że dotyczyło to starego samochodu ciężarowego, który fachową nazwę nosił (...). Świadek przyznał, że praca wnioskodawcy była bardzo ciężka i była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach na terenie działania Spółdzielni przy wykonywaniu transportu artykułów spożywczych i przemysłowych w celu zaopatrzenia okolicznych sklepów.

S. A. również nadal pracuje tyle, że na stanowisku kierowcy mniejszego samochodu ciężarowego. Zajmuje się przewozem chleba. Świadek związany jest ze spółdzielnią od 1975 roku. Doskonale zna wnioskodawcę i charakter jego pracy. Jego zeznania były tożsame z zeznaniami J. G. i wnioskodawcy.

Od (...) w B., który nadal istnieje, Sąd uzyskał akta osobowe wnioskodawcy związane ze spornym zatrudnieniem. Wynika z nich wprost, że od 09.02.1977 roku do 31.03.1984 roku wnioskodawca kierował (...), który jak ustalono jest samochodem ciężarowym powyżej 3,5 tony, a od 01.08.1984r. do 31.03.1993r. iż powierzono mu R. a potem (...) i J.. Zapisy zawarte w aktach osobowych są precyzyjne i nie ulega wątpliwości, że do czasu powierzenia od 01.04.1993r. stanowiska robotnika gospodarczego taki był charakter pracy wnioskodawcy. W trakcie zatrudnienia jako kierowca wnioskodawca podwyższał swoje kwalifikacje zawodowe uzyskując uprawnienia do kierowania samochodami ciężarowymi z przyczepami. Te okoliczności zostały potwierdzone zeznaniami przesłuchanych świadków i samego wnioskodawcy.

Wskazani świadkowie dysponowali, niezbędnymi wiadomościami w zakresie charakteru czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, jego obowiązków, warunków zatrudnienia i zasad organizacji pracy. Zeznania świadków są logiczne i spójne, korelują ze sobą i z zeznaniami skarżącego. Zostały odebrane w toku postępowania sądowego, po pouczeniu o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań. Z uwagi na to, że świadkowie są osobami obcymi dla wnioskodawcy, nie ma podstaw, by kwestionować ich zeznania i zarzucać im nieprawdę czy stronniczość. W związku z powyższym Sąd obdarzył w całości wiarą zeznania zeznających w sprawie świadków.

W świetle powyższych ustaleń należało stwierdzić, że również zeznania skarżącego złożone w trybie art. 299 k.p.c., w powyższym zakresie zasługują na pełne uwzględnienie.

Sąd obdarzył wiarą zgromadzone w sprawie dowody nieosobowe w postaci dokumentów, znajdujące się w aktach organu rentowego oraz aktach osobowych. Były one przechowywane przez uprawnione podmioty, nie noszą śladów podrobienia ani przerobienia. Ich treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron, nie budziły one również wątpliwości Sądu. Na podstawie tych dokumentów w powiązaniu z zeznaniami wnioskodawcy i świadków, możliwe było ustalenie okresów pracy i zakresu obowiązków skarżącego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie wnioskodawcy jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis § 1 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury P. K. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego lub wnieść o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w tym funduszu, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnić:
  - a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
  - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Bezspornym jest, że skarżący nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego, w dniu złożenia wniosku ukończył obniżony do 60 lat wiek emerytalny i na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymował się co najmniej dwudziestopięcioletnim stażem pracy.

Okolicznością sporną w niniejszej sprawie była możliwość zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu wykonywania pracy w charakterze kierowcy ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony z tytułu zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w B. w okresach zatrudnienia od 09.02.1977r. do 31.03.1984r. i od 01.08.1984r. do 31.03.1993r. Po tej dacie wnioskodawca pracował w(...)jako pracownik gospodarczy.

Rozważając czy wykonywaną przez skarżącego pracę w trakcie spornych okresach zatrudnienia w w/w zakładach pracy można zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach należy podkreślić, że wnioskodawca występując do organu emerytalnego o przyznanie świadczenia przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze na potwierdzenie tej okoliczności ale można było mieć co do nich wątpliwości z uwagi na to, że w nieprecyzyjny sposób wskazano w świadectwach pracy wnioskodawcy jego stanowiska pracy a zwłaszcza odnotowano wykonywanie pracy robotnika gospodarczego bez określenia od kiedy zajmował to stanowisko. Taka sytuacja nie może dyskwalifikować możliwości ubiegania się o przedmiotowe świadczenie. Należy mieć, bowiem na uwadze, że nawet brak stosownej dokumentacji nie oznacza sam w sobie, że pracownik nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Obowiązek sporządzenia odpowiadającego wymogom świadectwa obciąża pracodawcę, w związku, z czym wyciąganie jakichkolwiek negatywnych konsekwencji z nieścisłości w nim zawartych wobec pracownika byłoby dla niego nazbyt krzywdzące.

Ustalenie przez Sąd, że praca była wykonywana w warunkach szczególnych oznacza, że praca była w takich warunkach wykonywana. Sąd, w przeciwieństwie do organu rentowego, nie jest związany określonymi środkami dowodowymi. Zgodnie z treścią art. 473 k.p.c., w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Oznacza to, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84 wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. H UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach ZUS i osobowych wnioskodawcy- w szczególności na aktach osobowych zawierających kolejne umowy o pracę i angaże oraz jego zeznaniach złożonych w trybie art. 299 k.p.c. i zeznaniach świadków pozwoliło ustalić w sposób pewny, że wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych będąc zatrudnionym na stanowisku kierowcy w Gminnej Spółdzielni (...) w B. w okresach zatrudnienia od 09.02.1977r. do 31.03.1984r. (7 lat, 1 miesiąc i 20 dni) i od 01.08.1984r. do 31.03.1993r. (8 lat i 8 miesięcy), w sumie przez okres 15 lat, 9 miesięcy i 20 dni.

Czynności wykonywane przez wnioskodawcę w powyższym okresie opisane są w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w wykazie A, dziale VIII, poz. 2 tj. „prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”.

Dokonując wskazanej kwalifikacji charakteru prawnego części spornego okresu jako pracy w szczególnych warunkach Sąd miał na uwadze wypracowany w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym przy dokonywaniu oceny charakteru prawnego okresu pracy uwzględnienie takiego okresu powinno nastąpić po ustaleniu rzeczywistego zakresu obowiązków oraz wykonywania bezpośrednio i stale szkodliwego zatrudnienia, tyle że ocena prawna tych ustaleń

powinna być racjonalna, bez stosowania „aptekarskiej” miary lub „stopera w rękę” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 sierpnia 2013 roku, sygn. akt III AUa 1769/12).

W związku z powyższym należy uznać, iż P. K. spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do ustalenia mu prawa do emerytury na podstawie omówionych przepisów. Prawo do świadczenia zostało ustalone od dnia 01 września 2015 roku, to jest od pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku. Wnioskodawca składając wniosek już od ponad roku miał ukończone 60 lat i spełnił wszystkie warunki do uzyskania świadczenia. Ze względu na fakt, że pomiędzy świadectwami pracy a świadectwami wykonywania pracy w warunkach szczególnych były niespójności co do okresów wykonywania pracy na określonych stanowiskach i opierając się na nich nie można było jednoznacznie ustalić okresów wykonywania pracy w warunkach szczególnych Sąd uznał, że ZUS w oparciu o przedstawioną dokumentację nie miała możliwości ustalić wnioskodawcy prawa do świadczenia w terminie a zatem nie ponosi za to odpowiedzialności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.